

tauputės
biblioteka

LORI FOSTER

NEAPSIRIK DĖL JOS

AISTROS
IKAITAI

1

svajonių knygos

Knygute.lt

Lori Foster

NEAPSIRIK DĒL JOS

Dilogijos "**Aistros įkaitai**"
pirmoji knyga

Versta iš: Lori Foster,
Treat Her Right,
Harlequin Books, 2001
© Lori Foster, 2001

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ema Staskevičiūtė,
vertimas iš anglų kalbos, 2011
© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2012
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2012
ISBN 978-609-406-497-5

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

1

- Velniai rautų, Konanai. Pakaks!

Zakas Greindžas pašoko lovoje, širdis daužėsi, raumenys įsitempė. Mieguistoje galvoje siautėjo visiška painiava. Erotiškame sapne regėjo seksualią moterį - beveidę, bet nuostabaus kūno, o tada išgirdo garsų riksmą. Netikėtai pažadintas jautėsi sutrikęs ir vis dar gerokai apsnūdęs.

Nužvelgęs šešėliuose skęstantį miegamą - jį įsitikino, kad kambarys tuščias. Niekas nesislėpė pakampėse, nebuvo ką tik sapnuotos moters, nors, regis, šauksmą girdėjo visiškai šalia. Širdis daužėsi, įtempęs ausis išgirdo pro atdarą langą vyrišką juoką. Zakas susiraukė.

Laikrodis rodė vos pusę aštuonių. Mažai miegojo, kad atsigautų po įtemptos nakties. Be to, nespėjo iki galo susapnuoti gundančio sapno, kuris išnyko kaip dūmas.

Vėl pasigirdo žemas moteriškas balsas.

- Nebejuokinga, silpnaproti, - bambėjo moteris, kuriai visiškai nerūpėjo miegantys žmonės.
- Negaliu patikėti, kad man tai padarei.

- Geriau tau nei man, brangioji. - Tada pasigirdo: - Oi! Dabar tai skaudėjo.

Zakas nusispyrė antklodę. Norėdamas sužinoti, kas vyksta, vienais apatiniais priėjo prie lango. Sudrebėjo, kai ryto oras užliejo nuoga kūną. Įpusėjus rugsėjui naktys vis labiau vėso, tačiau jam patiko miegoti gryname ore. Pamankštino maudžiančius raumenis, pasikasė krūtinę, tada atitraukė plonas užuolaidas ir apžvelgė kaimynų kiemą.

Jo kampinis kiemas, įsispraudęs tarp dviejų statmenų gatvių, buvo didesnis ir nuošalesnis. Miegamojo langas, pro kurį kaip ant delno buvo matyti kaimynų kiemas, išėjo į vidinę pusę.

Paniuro supratęs, kad įsikelia nauji kaimynai – ant žemės gulėjo ženklas „Parduodama“, kiemas prikrautas kartoninių dėžių. Raudoni tekančios saulės spinduliai akino. Jis prisimerkė ieškodamas riksmų šaltinio.

Pagaliau išvydo ją ir negalėjo patikėti savo akimis.

Jos rudos garbanėlės, išslydusios iš uodegėlės, netvarkingai styrojo. Didelis sportinis neratinis slėpė viršutinę kūno dalį, tačiau šortai atidengė nepaprastai ilgas atletiškas kojas. Moteris avėjo purvinais baltais sportbačiais. Zakas nužvelgė ją nuo galvos iki kojų. Ji buvo labai aukšta, todėl tam prireikė geros minutės.

Zakas smalsiai apžiūrinėjo nepažįstamosios ilgą, stiprias kojas. Prisiminęs erotinį sapną įsivaizdavo, kaip ji kojomis apsiveja jį, o gal net užkelia jas ant pečių. Svarstė, kaip stipriai apglėbtų tarp jų įsitaisiusį ir giliai panirusį vyrą.

Jam buvo įdomu, kodėl moters plaukai atrodo taip siaubingai ir ar maloniai nustebintų viršutinė jos kūno dalis, jei nusivilktų tą bjaurų sportinį nertinį.

Zakas sunkiai atsiduso, nes naujoji kaimynė nepaliaujamai rėkavo ir bambėjo žemu, visai nemoterišku balsu. Jeigu ji gyvens šalimais, laukia ne itin šviesi ateitis.

- Tėveli!

Kilo noras ką nors nužudyti, bet Zakas atsuko šypsodamasis. Triukšmas, aišku, pažadino dukrą, todėl ir jam pamiegoti nebepavyks. Sunkiai atsidusęs ir švelniai šypsodamas jis ištiesė dukrelei rankas.

- Ateik, mieloji. Regis, įsikelia naujieji mūsų kaimynai.

Denė, trindama kumštuku akis, iš paskos vilko mėgstamą pūkuotą geltoną antklodę. Iš po naktinių marškinių kyšojo mažytės nuogos pėdos. Jos šviesūs plaukučiai buvo išsitaršę ir

tarsi aureolė gaubė galvą, o putnus skruostukas nugulėtas. Mažylė priėjo ir iškėlė laibas rankutes.

- Leisk man pažiūrėti, - pareikalavo mielu balseliu.

Zakas klusniai ją pakėlė. Dukrelė tokia mažutė, nors jau ketverių. „Miniatiūrinė, kokia buvo ir jos mama“, - pamanė ir priglaudė Denę prie nuogos krūtinės. Įkvėpė jos kvapo, šiurkščiu skruostu pasitrynė į pūkinius plaukus, pabučiavo ausytę.

Mažylė mėgo būti ant tėvo rankų, o jam patiko laikyti ją glėbyje.

Kaip ir kiekvieną rytą, Denė įsegė drėgną bučinuką į neskustą smakrą. Rankutėmis apsi-
vijo tėvo kaklą, kojelėmis - liemenį ir pažvelgė pro langą.

Zakas laukė, kaip Denė reaguos. Juk visada ji pralinksmindavo. Nors tik keturmetė, ji labai nuovoki ir pernelyg atvira. Jis ją mylėjo labiau už viską pasaulyje.

Tokio amžiaus vaikai paprastai užduoda daugybę klausimų, tik ne Denė. Ji kalbėjo teiginiiais. Dvi dienas per savaitę eidavo į ikimokyklinę grupę, o laisvalaikį leisdavo su jo draugais. Zakas manė, kad būtent suaugusieji

taip paveikė dukrelės kalbėjimo manierą.

- Aš matau jos užpakalį, - smarkiai suraukusi antakius pareiškė ji.

Apstulbęs Zakas vėl pažvelgė pro langą: žemai pasilenkusi ir plačiai išsižergusi moteris traukė didžiulę dėžę. Aukštai užkilę šortai atidengė jos sėdmenų pusmenulius.

„Gražus užpakalis“, - įvertino Zakas mintyse, tada išrietęs antakį įsispitrijo. Denė jam kumštelėjo, jis papurtė galvą ir prisiminė, kad ši moteris nutraukė ne tik jo miegą, kurio taip trūko, bet ir malonų geidulingą sapną.

- Dene, palauk, kol ji atsistos.

Moteris tol traukė dėžę, kol ši galiausiai plyšo, o ji savo gražiuoju užpakaliu šleptelėjo ant žemės. Iš verandos pasigirdo garsus vyriškio juokas, vėliau ir klausimas:

- Reikia pagalbos?

Zakui pasirodė, kad kelios jos garbanos pasistojo piestu. Drebėdama iš pykčio moteris suspigo, jos balsas buvo panašus į įsiutusios katės kniaukimą:

- Konanai, *pasitrauk!*

- Maniau, tau reikia padėti, - pašaipiai suburbėjo vyriškis.

- Tu jau užtektinai padėjai, - atrėžė ji stoda-

masi ir nuo drabužių valydamą žemes taip energingai, kad silpnesnei moteriai liktų mėlynės.

Zakas bandė įžiūrėti paslaptį Konaną, tačiau nepavyko. Sutuoktinis? Vaikinas? Galų gale, kas tai per vardas – Konanas?

Kai moteris atsistojo, Denė susižavėjusi pasakė:

– Ji milžinė!

Juokdamasis Zakas suspaudė ją glėbyje.

– Ji atrodo tokia pat aukšta kaip ir aš, ar ne, mieloji?

Mažylė linktelėjo ir toliau stebėjo, kaip moteris, užuot nešusi dėžę, staiga piktai ėmė ją kraustyti. Denė nutilo ir priglaudė galvytę Zakui prie krūtinės. Kartais taip darydavo, kai susimąstydavo. Laukdamas, ką ji pasakys, Zakas glostė jai nugarą.

Vos spėjo nutverti mergaitę, kai ši staiga persisvėrė pro langą ir pridėjusi rankutes prie burnos sušuko:

– Labas!

Moteris atsisuko, ranka prisidengė akis. Kai juos pastebėjo, nustojo raukytis ir džiaugsmingai nusišypsojo. Pamojavo taip pat entuziastingai, kaip prieš tai valėsi drabužius.

- Labutis!

Zakas vilkėjo tik apatinius, todėl greitai pasislėpė už užuolaidos.

- *Dene*, - pasakė ruošdamasis nutildyti dukrą. - Ką čia išdarinėji?

Ji suraukė nosytę.

- Stengiuosi elgtis kaimyniškai, kaip ir mokei.

- Taip reikia elgtis su senaisiais kaimynais. Šitų mes net nepažįstame.

Denė mėgino išsivaduoti iš tėvo glėbio. Kai jis pastatė ją ant žemės, mažylė pridūrė:

- Tai eikime su jais susipažinti.

Mergaitė bandė išdumti iš kambario, bet Zakas nutvėrė ją už naktinių marškinių.

- Palauk, pamilyte. Pirmiausia mums reikia paruošti pusryčius, sutvarkyti namus ir išskalbti drabužius, teisingai?

Ji vėl suraukė nosytę.

- Vėliau.

Išgirdęs tylų ir švelnų vilties kupiną balselį Zakas vos sulaukė šypsena. Denė taip kalbėdavo, kai norėdavo tėvą apvynioti aplink mažąjį pirštelį.

- Dabar.

Nepatenkinta, kažką bambėdama po nosimi ji nudrožė prie lango ir sušuko:

- Vėliau išeisiu į kiemą!

Moteris nusijuokė kимиu balsu. Jos juokas buvo daug malonesnis nei riksmas.

- Pažadų būti čia.

Zakas pažvelgė į lauką ir pasijuto patekęs į prieblandos zoną. Dabar, kai duktė atkreipė kaimynų dėmesį ir jie suprato, kad buvo stebimi, jis nebegalėjo jų ignoruoti.

Iš verandos išėjo besišypsantis vyras. Zakas sumirksėjo iš nuostabos. Tą vyrą apibūdinti buvo galima tik vienu žodžiu - masyvus. Atrodė kaip didelis buldogas, keliais centimetrais žemesnis už moterį, tačiau dvigubai storesnis ir labai raumeningas. Jis pakėlė storą it medžio kamienas ranką ir pamojavo.

- Aš Konanas Leinas! - sušuko. - O ši rėkaujanti pikčiurna - Vinona.

Moteris alkūne smarkiai niuktelėjo Konanui, šis net susirietė ir sušvokštė. Zakas nustebo, o Denė susižavėjo.

- Vadinkite mane Vine, - maloniu balsu pataisė naujoji kaimynė.

Suprasdamas, kad išsisukti nepavyks, Zakas sušuko:

- Zakas Greindžas ir mano duktė Denė.

- Malonu su jumis abiem susipažinti! - riktelėjo Vinė ir pridūrė suerzindama jį: - Kadangi visi šį gražų rytą nubudę, atsinešiu kavos ir galėsime pasišnekučiuoti.

Zakas ėmė mikčioti nežinodamas, kaip atmesti tokį įžūlų pasiūlymą, tačiau ji apsisukusi jau skubėjo į namą, o milžinas Konanas sekė iš paskos. Zakas susiraukęs pažvelgė į Denę. Mažylė patraukė petukais ir jis nusišypsojo.

- Geriau jau apsirenkime, - pasakė ji ir išskuodė pro duris, iš paskos vilkdama antklodę.

Zakas išsidrėbė ant lovos ir rankomis persibraukė veidą. Jam būtinai reikėjo nusiskusti, pasimėgauti dušu. Neabejojo, kad akys veikia raudonos nei mėlynos. Praėjusią naktį dvylika valandų sunkiai dirbo, tad dabar jautėsi išbadėjęs ir nusikalęs.

Laimei, šiandien laisvadienis. Ketino su Dene važiuoti į parduotuves. Žaisdama duktė nesaugodavo džinsų ir marškinių, todėl jai verkiant reikėjo naujų rudeninių drabužių.

Nebuvo nė mažiausio noro leisti laiką su įkyriais, siaubingais kaimynais.

Ypač su tokiais triukšmingais milžiniais, kurie per anksti pažadino.

Prisivertęs Zakas pakilo nuo lovos ir tvirtai nusprendė: kelias minutes bus pakantus ir su jais elgsis kuo mandagiau.

Nepraėjus nė trims minutėms pasigirdo skambutis į duris. Zakas vos spėjo įlįsti į džinsus ir sportinį nertinį. Nešinas sportbačiais nužingsniavo link durų. Pakeliui įkišo nosį į Dėnės kambarį. Ji stovėjo vilkėdama marškinėlius ir kelnaites, papuoštas mėlynomis gėlytėmis, ir susirūpinusi apžiūrinėjo drabužių spintą.

Zakas atsirėmė į durų staktą.

- Brangute, renkis šiltai.

Ji linktelėjo galvą, dar labiau susiraukė ir vėl įsispitrijo į drabužius. Sulaikęs šypseną Zakas paklausė:

- Sunku išsirinkti?

Denė atrodė labai susikaupusi ir nieko neatsakė.

Tai, kad ji mausis džinsus, buvo savaime suprantama.

- Gal apsivilk megztuką? - Jam atrodė, kad megztinis geriau nei nutriušęs sportinis nertinis, o daugiau nieko ji neturėjo. Pasiūlė, ne paliepė, nes žinojo, kad dukra pati mėgsta nuspręsti, jei tik jis suteikia jai progą.

Mergaitė pritariamai linktelėjo galvą.

- Gerai. Kurį megztuką?

Įlėjęs į kambarį Zakas iš spintos ištraukė švelnų raudoną megztuką su skirtingų spalvų sagomis.

- Šitas gražus, - pasiūlė kuo rimčiau ir nuoširdžiau.

Negalėdama apsispręsti ji spoksojo į megztuką. Staiga vėl pasigirdo skambutis į duris. Ištraukusi drabužį tėvui iš rankų Dene stumtelėjo jį sakydama:

- Tėti, bėk atidaryti durų!

Zakas juokdamasis išėjo iš kambario. Jo dukterė mėgo draugiją. Dažniausiai jai nė trupučio nerūpėdavo, kuo vilki. Jeigu Zakas nespėdavo iš jos kambario išnešti vakarykščių drabužių ir sudėti į skalbinių pintinę, jais ir apsirengdavo. Tačiau kai atėdavo svečių, ji trokšdavo pasi-puošti. Na, suknelių nedėvėjo. Neduok Dieve! O siūlymas vietoj sportbačių avėti batelius tiesiog įžeisdavo jos jausmus.

Tačiau Denei patiko spalvos. Įvairiausios. Kai apsirengdavo spalvingus drabužius, nuo jų margumo Zakui raibdavo akyse.

Vis dar šypsodamasis Zakas nušuoliavo laiptais žemyn ir patraukė prie lauko durų....